

BAD, HET GIIJ NOG EEN BLAOS VEUR ONS?

Waarom doet Tante Trui niet meer aan goedertierenheid?

vraagt Bernard zich af, nu ze voor vaste aoved staan. Doch ze kunnen tante Trui nog meer vertellen. Ze hebben het daar weer bedorven en Trui is niet gek. Dan moet Bernard tante Trui maar niet zo openlijk belazeren, want dat is het. En bij moeder hoeven ze nu ook niet aan te kloppen, die heeft zelf niets. Manus is er in gevlogen, tante Trui niet. Maar zij hebben geld nodig om zich te verkleden, anders is er geen aardigheid aan. Bij vaste aoved behoort een mooi duivelspak of zo'n pak van een heks, het doet er eigenlijk niks toe, als het je maar bang maakt. **Eerst dan brengt het geld in het laadje en dat geld is dan weer voor de kermis.**

Bernard heeft hem onder handen genomen en gezegd, dat hetgeen hij door Deut Messing en Duumke heeft geleerd, niks is, in vergelijking met het andere, wat hij nu zal beleven „vaste aoved”. Dat is zo iets machtings, dat gelooft geen mens, als je dat zelf niet hebt gezien. Als je weet, Jeus, wat er nu gebeuren gaat, dan spring je van het dak, zo kriebelt vaste aoved je tussen de ribben. En je krijgt er niet genoeg van, maar het duurt slechts drie dagen en nachten. Er is eigenlijk niets op de wereld wat tegen vaste aoved op kan, niks! Nu voelt Bernard, dat hij weer wat te vertellen heeft en Jeus kan luisteren en heel beleefd zijn tegen Bennad. Of hij laat hem alleen staan en viert met anderen vaste aoved. Wat wil je nu beginnen, Jeus?

„Van eiges, Bennad, ik bun ow zeer dankbaar”.

Zie je, dat lust Bennad. Hij dwingt Jeus ontzag af daar kan de Lange van leren. Maar om vaste aoved te vieren, moet je iets voor leren. Bernard zit met hem achter het huis, doch omdat het daar te fris is, klauteren ze naar de zolder. **Jeus moet eerst het liedje leren van vaste aoved. Bernard zal het hem voorzingen, want, door dit liedje voor de mensen te zingen, krijgen zij hun centjes.**

„En now luustere, dan za'k ow 't veurzinge”.

Bernard begint:

255

„'n Gros is beeter dan 'n wos

Schiedewiedewiets van bom

'n Gros is beeter dan 'n wos

Schiedewiedewiets van bom

Gloria victoria, dondert de boel maor deur mekaar

Gloria victoria, schiedewiedewiets van bom sasa

Gloria victoria-schiedewiedewiets van bom.

Hoe vindt gijj 't Jeus?”

„Das jao 'n wonder, Bennad. Kui nog meer van deze lied'jes?”

„Jao, daor is ter nog een, mó-je maor luustere”. Bernard begint en gaat verder:

„Foekepotterij-foekepotterij

Gééf mie'n 'n centje dan gao'k veurbij

Ik heb zolang met de foekepot geloope

Maor ik bun te arm um ééte te koope

Foekepotterij-foekepotterij, geef mie'n 'n centje dan gao'k veurbij".

En dat zingen ze dan tien keer achter elkaar, ze dansen en springen erbij en trachten de mensen aan het lachen te maken.

Jeus studeert, hij kan het al aardig, doch als dat te lang duurt, heeft Bernard iets anders. Zij moeten voor de vasteaovedkleren zorgen. Hier en daar is er wel iets te vinden. Bernard zoekt het tussen de oude afgelegde schorten en rooie en groene lappen van Crisje, maar ook tante Trui heeft nog wel iets ouds en afgedankts hangen. Een uur later kunnen de jongens zeggen, wij staan er morgen niet slecht op. Heel de middag gaat er aan, maar zij hebben een vasteaovedpak, Crisje. **Morgen verdient hij geld zat en kan hij Bernard z'n cent betalen.** Crisje strijkt haar hand over haar hart. Ze krijgen elk vijf cent voor een mombakkes en zo'n ding koop je bij Hanne Schuurman. Even later vliegen ze haar winkel binnen.

„Hanne, wat kost deze?”

„Vijf cent, Bennad”.

„Das 'n leelekert, nèt 'n sootemieter en dèn wik hebbe. Hie'r is ow geld, Hanne”.

Nu Jeus. „Wat kost deze, Hanne?”

Ik was buiten. Voor mij zag ik een prachtig landschap. De natuur was heel mooi en ik was op weg om vruchten te zoeken, die in den nacht groeiden. De omgeving was eenzaam en verlaten, geen sterveling kwam ik tegen. Mijn weg voerde mij naar een dal. Een vreemde kracht joeg mij voort, steeds sneller, zoodat ik bijna geen adem meer kon halen. Toch bezat ik nog een weinig kracht, om dit snelle voortgaan te remmen. Toen ik het dal had bereikt, ging ik wat rustiger voort. Om nu weer vlugger te gaan, was niet mogelijk. Ik was als 't ware een willoos instrument en moest het beleven. Ik stelde mij op de vruchten in en hoopte er heel veel te vinden. Daarmede zou ik den Pharao gelukkig maken. Hiervoor kreeg men een belooning, omdat er heel veel gevaar aan verbonden was. Plotseling kon ik voor natuurlijke gebeurtenissen komen te staan en dat waren de wilde dieren, die hier in groot aantal leefden. Voor mij zag ik een grot en daarin zou ik ze zeer zeker vinden. Aan gevaar dacht ik niet. Aan den ingang kwam een koude luchtstroom mij tegemoet. Toen ik er aan gewend was, ging ik verder de grot in. Ik zocht links en rechts, in spleten en op vooruitstekende rotsblokken, doch zag geen vruchten. Al verder dwaalde ik van gang tot gang

217
en voelde mij angstig worden.

Ik rende nu de eene gang in en de andere weer uit en was den weg kwijt. In een doolhof van spleten en gangen was ik verdwaald. Het angstzweet brak mij uit en ik voelde mij radeloos.

Ik bleef zoeken, doch vond overal den weg versperd. Angst en verschrikking kwamen op mij af. Het licht dat ik zooeven nog waarnam, verduisterde en al tastende zocht ik naar den uitgang. Plotseling hoorde ik een vreeselijk gesis. In mijn directe omgeving kroop iets over den grond. Twee vurige oogen keken mij aan en kwamen op mij af. Het dier straalde licht uit; ik kon het duidelijk zien. Het was een slang van ongelooflijke grootte. Toen ze mij naderde schreeuwde ik om hulp. De oogen dwongen mij te blijven waar ik was, maar ik bleef om hulp roepen. Het gesis kwam naderbij, en de gespleten tong schoot in mijn richting, aanstonds zou ze bij mij zijn. Door mijn angst voelde ik mij duizelig worden. Al dieper en dieper zonk ik weg en mijn geheele omgeving verwaasde. Toch bleef ik bewust denken.

Doch dit denken was als een herinnering aan eeuwen terug. Ik voelde mijzelf en ook weer niet. En toch kon ik mij herinneren, dat ik het zelf was, de persoon die iets moest beleven; dat ik een lichaam bezat als alle mensen en dat ik op aarde leefde. Ik

voelde mij als een deeltje van mijzelf, de andere hoeveelheid was uit mij weg en kon ik thans niet tot mij trekken. Ik was één blaadje van een bloem en had toch met het geheel te maken en maakte daarvan deel uit.

Mijn angst en de duizeligheid, mijn zoeken en tasten en het gesis van dit vreeselijke dier drong nu niet tot mij door. Rustig begon ik te denken. De slang was mij nu genaderd en kronkelde zich om mijn lichaam. Het dier zou mij dood drukken, doch in mij waren geen krachten meer om weerstand te bieden. Ik liet komen wat komen moest. Ik was verlamd, voor tegenconcentratie bezat ik geen krachten meer.

Nu drukte de slang mijn borstkas kapot. Een hevige pijn voelde ik in mij komen, maar de kracht om hulp te roepen bezat ik niet meer. De pijn sneed mij den adem af. De bewusteloosheid was in aantocht. Toch kon ik nog denken.

218

Was ik al doodgedrukt? Ik kon het niet eens meer volgen. Waarachtig ik leefde nog, maar langzaam werd ik doodgedrukt.

Mijn ademhaling werd steeds moeilijker, hiertegen kon ik niets doen, ik gaf mij geheel over en aanvaardde hetgeen ik zou moeten beleven. Voor den dood was ik niet angstig, want er was

geen dood. Het dier had blijkbaar geen honger, anders was ik reeds vermorzeld. Het stervensproces moest ik aanvaarden en

dat zou ik nu beleven. Het was, alsof ik in slaap viel. De pijnen minderden, mijn ademhaling stond stil. Ik was dood, op aarde gestorven, doodgedrukt door een reptiel, maar de dood was niets anders dan inslapen. Mijn aardsch bewustzijn had ik afgelegd, nu zou mijn geestelijk bewustzijn in mij komen.

Het stervensproces en het binnentreden in die andere wereld had ik beleefd en ik wachtte nu af, tot er nieuwe krachten in mij zouden komen. Nu bevond ik mij in het leven na den dood, langzaam keerde mijn eigen leven in mij terug en ik begreep, wat er met mij was gebeurd. Bliksemsnel overdacht ik hetgeen ik had moeten beleven en vond het wonderbaarlijk. De concentratie van de priesters was verschrikkelijk.

Maar waar was ik eigenlijk? Deze ruimte was mij bekend. Was mijn leider mij gevolgd? En had ik in dien toestand weerstand geboden? Waren er oogenblikken geweest, dat ik mij had vergeten?

Hadden de meesters mijn denken en voelen kunnen volgen? Toen ik al deze vragen stelde, zag ik in mijn omgeving een afschuwelijk monster. Dit monster was als een aardsch mensch, maar het had groene oogen en ik snoof een walgelijke stank op. Het was als een wild dier en het stiet een satanisch geschreeuw uit. Het beestmensch stormde op mij af, doch voordat het menselijke dier bij mij was, zonk ik ineen en verloor het bewustzijn. In mij was geen weerstand meer, al mijn krachten had ik verbruikt. Dan werd ik wakker en zag duisternis om mij heen. Voorzichtig begon ik te denken en mij af te vragen waar of ik leefde. Ik betastte mijn lichaam en voelde het. Ja, ik leefde nog, maar waar leefde ik. Had het beestmensch mij niet

vermorzeld? Rondom mij heerschte duisternis, ik had geen begrip van leven of dood, er was geen normaal bewustzijn meer in mij.

Ik bezat nu niets meer waaraan ik mij kon oriënteren. Wat is er eigenlijk met mij geschied? Leefde ik tusschen „leven en dood”? Behoorde ik nog op aarde? Kon ik op aarde behooren? Waar was ik toch? Waar ben ik, waar leef ik? Ik was mijn verstand kwijt. Normaal denken was mij niet meer mogelijk. Ik ben gek, de krankzinnigheid is in mij gekomen.

Ik bevond mij op den drempel van krankzinnigheid. In mij was geen leven meer, zoo iets vreeselijks had ik nog niet beleefd. Was ik reeds krankzinnig? Hoe voelden menschen zich, die hun verstand hadden verloren? Konden zij ook daarin voelen en denken? Was er van hun eigen bewustzijn nog iets in hen over, of was dan de geheele persoonlijkheid opgelost? Ik ben gek, mijn lieve Moeder, ik ben gek, Ardaty, ik ben krankzinnig en heb mijn verstand verloren. Help, help, ik ben gek!

Plotseling hoorde ik dicht naast mij zeggen: „Je bent niet gek. Je bent niet krankzinnig. Je kunt denken en voelen. Je gevoel is normaal. Je vraagt immers om je Moeder?”

„Ja,” riep ik, „ja, ik roep om mijn Moeder en ik weet wie mijn Moeder is.”

Mijn brein was verward en ik doodmoe; daarna bezweek ik opnieuw.

Zooals de nacht plaats maakt voor den dag, keerde ik tot het leven terug. Ik was weer wakker, maar mijn toestand was nog precies dezelfde. Opnieuw ging ik vragen stellen, voelen en denken en werd ik wat rustiger. Dat ik nog steeds normaal was begreep ik nu, want ik kon denken. Mijn eigen wezen keerde in mij terug. Ik dacht aan mijn Moeder, aan Ardaty en Dectar.

Voorzichtig ging ik nu verder en overdacht alles en het was mij duidelijk, wat ik had beleefd. Ik was in de duisternis, had het stervensproces ondergaan en was enige malen bezweken. Nu was ik weer mijzelf, en de warmte zweefde boven mijn hoofd. Mijn meester had mij dus niet alleen gelaten. Mijn leider wees mij nu den weg, ik moest thans trachten mijzelf te blijven. Ik volgde opnieuw alles en wachtte daarna af.

Of ik weer in mijn cel leefde kon ik nog niet vaststellen. En op aarde tafereelen te zien, of aan aardsche dingen te denken, was

mij nog niet mogelijk. Ik leefde in een geestelijke chaos, verschillende werelden drongen zich aan mij op, doch in geen van hen was ik eigenlijk bewust. Nu wist ik van geen voor- en achteruit meer af en toch moest ik mijzelf blijven. Was ik nog in de duisternis? Om mij nu op iets in te stellen durfde ik niet eens. Maar ik moest denken en begon toch weer opnieuw alles wat ik beleefd had te volgen. Nu naderde het sterven op aarde, het reptiel drukte mij dood. Ik kon geen adem meer halen, de dood naderde en ik zonk weer ineen.

Mijn weerstand was gebroken, mijn eigen „ik” had men van

alles beroofd. Ik was een speelbal, een mensch zonder gevoel. Zouden de meesters dit alles weten? Ik vroeg om tijd, tijd om te ontwaken, tijd om tot mijzelf te komen. Ik had tijd nodig om mij te herstellen.

Kwam er bewustzijn in mij? Zooeven dacht ik de warmte te voelen en dat betekende hulp. Mijn bewustzijn werd krachtiger, er kwamen nieuwe gedachten tot mij en die gedachten brachten mij tot mijzelf terug. Mijn voelen en denken was verkeerd geweest, want mijn gaven had ik niet gebruikt, zoodat de meesters met mij konden doen wat zij wilden. Het begin was prachtig, mijn splitsing heel goed, toch had ik mij vergeten en mijn eigen krachten buiten werking gesteld. Wie had mij weer wakker gemaakt? Wie liet mij thans denken? Ik was weer aan het denken, maar door wien?

De bedoeling was heel goed, doch had ik niets geleerd? Had ik alles als een leeg wezen ondergaan? Had ik wat ik door Dectar had geleerd niet toegepast? Al deze vragen kwamen in mij op en ik begreep er niets van. Ik moest dus opnieuw beginnen en mij gereed maken, ik moest in mijn cel zijn en buiten mijn cel, op aarde, of in deze wereld, waarin ik dacht te zijn. Zeker was ik daarvan nog niet, doch ik hoopte het aanstonds te mogen weten, dan kon ik verder gaan.

Ik herinnerde mij, dat ik alles nabeleefde en ineen zonk, toen ik tot dat reptiel gekomen was. Maar nu wilde ik eerst weten waar ik eigenlijk was. Ik betastte mijzelf, kneep mij in het lichaam en voelde, dat ik in mijn stoffelijk organisme leefde.

HOOFDSTUK XV

Het Plan Gods

OM op je vragen het passende antwoord te geven, zullen we een korte reis over de aarde maken, zegt vader mij. Daarna is ons verblijf op aarde ten einde.

Slechts korten tijd zullen we erover doen, laat hij me voelen. Gene zijde kan dat. Ik beleefde het zostraks nog, toen ik mij op m'n huis instelde en in minder dan geen tijd ter plaatse was.

Eerst maken we nog een kleine wandeling door Rotterdam. Niet naar de verwoestingen kijk ik, liever volg ik hier en daar de menschen in hun gesprekken. Ze schelden en vloeken op de Duitschers, die deze ramp over hen brachten. Hun haat jegens hen is verschrikkelijk, er is er niet een onder, die een woord van vergeving vinden kan. Er is evenmin iemand, die deze door woede verteerde menschen terechtwijst en hun leert, dat de haat al even verkeerd is als de moord.

Toch moeten al deze menschen dit leeren inzien. God wil niet, dat Zijn kinderen dooden, hij wil evenmin, dat ze haten. Hoezeer ons hart ook pijn gedaan is, het gevoel van liefde mag er toch niet door omgebracht worden. Dit is één van Gods wetten en ze is al even onverbiddelijk als de andere.

Vader laat me voelen, dat elke mensch, niet één uitgezonderd, schuld draagt aan dezen oorlog. In onze vele levens stapelden we het eene kwaad op het andere, en nog leeft het kwaad onder de menschen. Nog zijn de harten ongevoelig en wil niet iedere mensch liefde geven aan z'n medeschepselen. Nog verdraagt de een den ander niet, de wangunst tiert nog even welig als de zucht naar macht. Leerde Christus dat aan ons menschen? Hij gebod ons elkander lief te hebben, maar in den volstrekten, onweersprekbaren zin van het' woord. Thans, zoo zegt vader, is de Eeuw van Christus begonnen, nu
192

moet de mensch gaan leven naar de geboden, die Hij gaf* Door dezen verschrikkelijks ten oorlog aller tijden leert de menschheid, dat ze zich af moet keeren van het geweld, de zucht naar macht en gewin, van den 'haat. Dat zal de winst zijn, die ons uit de puinhoopen en de slagvelden toestroomt. Tot nu toe heeft de menschheid maar raak geleefd. Ze wandelde naast de wetten van God, kende ze niet en leefde er niet naar. De mensch weet niet, waartoe hij op aarde is, vanwaar hij komt en waarheen hij gaat. De mensch moet in dit weten nog ontwaken en thans zal dit geschieden. Tot op heden heeft de mensch rondgetast, is hij als een blinde door Gods ruimte

gedwaald. Thans zal echter het licht van gene zijde, het licht van de hemelen over zijn pad strijken en hem ziende maken.

Nu eerst is dat mogelijk, thans, nu de Eeuw van Christus te beginnen staat.

Hier in de sferen, zegt vader, heeft men de smeekbeden opgevangen van den mensch, die, staande temidden van de vreeselijke ruïnes, aangericht door het geweld van hen, die zijn broeders moesten zijn, God vraagt om voorlichting. Leer ons, o God, Uw heilige wetten kennen. Wat weten wij van U, wat van ons leven? Niets, niets, niets, wat de kerken ons vertellen, het is alles even arm en gebrekkig, O Heer. En zoo tegenstrijdig en onbeholpen als hun leerstellingen, was hun houding in dezen verschrikkelijken strijd. Zij kunnen ons niets meer leeren, o Vader, we voelen, met al hun goeden wil voeren ze ons vërder weg van U en van het leven. God, mijn Schepper, leer mij thans hoe U wezenlijk bent, leer mij Uw bedoelingen kennen, leer mij hoe ik leven moet.

En God antwoordt door de meesters van gene zijde, door Zijn engelen: „Nü zu'lt ge weten, Mijn kind, zult ge Mij leeren kennen en Mijn gansche Schepping. Nu eerst is dat mogelijk, tot nu toe luisterde ge liever naar de stemmen, die U tot het kwaad en de duisternis riepen. Thans pas is het oogenblik daar dat Uw geest zich openvouwt, bereid om kennis te nemen van de wetten, die het heelal en Uw leven regeeren. Wie Mij en al Mijn kinderen in liefde nadert, hij zal Mij en Mijn bedoe-
193

I

U ziet het, het is heel duidelijk.

Blijf toch rustig, mijn vriend. Waarom angst? U twijfelt nog steeds aan mij. **Moet ik u dan alles van uw jeugd vertellen? Nogmaals, ik ken de wetten, die duisternis en licht beteekenen, ze**

169

zijn in mij, in mij is alles, wat u nodig hebt, om te dienen. De Goden zenden mij tot u.

Heel gaarne zou ik willen, dat gij uw eigen leven volgt en den tijd in de duisternis gebruikt, om u te leeren splitsen. Ook die gevoelens kwamen tot u, doch ze waren van mij.

Splits u dus in vele persoonlijkheden, maar blijf toch u zelf.

Leer vooral de krachten van uw diepe zieleleven kennen en gij kunt gaan, waarheen ge zelf wilt.

Géén onzer heeft dit gekund, want het is ook nu buiten mijn hulp niet mogelijk. Maar gij moet mij aanvaarden. Al deze krachten zult u leeren kennen.

In de ruimte kunnen de meesters u niet volgen en u heeft het reeds beleefd. U leefde toen in mij en heeft men u gevoeld? U leefde onder hen en toch was u daar niet, maar in **mijn wereld,**

dus ver weg en toch dicht bij hen, u was hier en nergens. En daarvan hebben zij nog geen begrip, mijn vriend, ook al noemen zij zichzelf meesters. Is het u thans duidelijk, dat ik uw vriend

ben? Wanneer de zon opkomt, moet gij gereed zijn. Doch ik bedoel heel iets anders. Doe het dus in de duisternis, niet in het

licht, omdat de krachten des hemels uw denken en voelen overheerschen en u dan niets bereikt. Wij allen zijn in de duisternis

geboren, niet toen er reeds licht was en juist daarin ligt uw kracht. Keer dus terug tot het niets en u bent onvindbaar.

Om harten te breken verlangt men hier naar wijsheid, doch blindheid komt over hen allen. Zij denken zichzelf te kennen en voelen

zich oppermachtig, doch hun allereerste **ontroering trad reeds hun ziel binnen.**

En zulke gevoelens, **mijn vriend, beteekenen zwakte en wij zien daar doorheen. Om hun eigen „ik” te ondermijnen, daarvoor ben ik gereed en dat is mijn taak.**

Ook gij moet u gereed maken, doch daarvoor hebt u een wapen nodig. Daarvan sprak uw lieve Moeder.

Het zal u kracht geven indien ik u zeg, dat ik haar ken. Rustig blijven, mijn vriend, laat er thans geluk noch droefheid in u zijn. Ik vertelde u van uw wapen. Dat wapen zullen wij aan deze zijde gereed maken. Hier, in onze wereld, leeft het geheim van uw leven dat van hen allen. **Ik zal u helpen. Uw gedachtengang kan ik volgen, ik weet dus, waaraan u denkt, doch zoo een-**

170

voudig is het niet, mijn vriend. En toch, een kind zou hen allen

onschadelijk kunnen maken, als de Goden het wenschen.

Als de sterren fonkelen en haar licht tot u zenden, dan ziet gij u zelf. Uit dat zijn wij allen ontstaan en daarin te **mogen** **leven** en zien, is het wapen, dat de Goden u zullen schenken. Allereerst is daarvoor noodig uw volle overgave en het **oprechte verlangen te willen dienen**. Eerst dan zullen de deuren van uw ziel opengaan en uw zien volmaakt worden.

Wat u dan waarnemen zult, kunt u thans niet omvatten, maar het overstraalt alles, wat tot dusver gegeven en bekend is. In de ruimte, mijn vriend, leeft de oorsprong van mensch en **dier** en het is in **mijn wereld en de uwe, dat het leven op aarde is**.

Opnieuw voel ik, dat u verkeerd denkt. Uw gedachten zijn, dit alles in de ruimte te zien, doch in uw eigen omgeving, in deze kleine cel is het eveneens aanwezig. U ziet daardoor, dat u geen verre reizen behoeft te maken. Ook hier is dat **wonder te aanschouwen**, want hierin leeft het voedsel waarop men wacht. In deze ruimte leeft uw wapen, dat geestelijk en stoffelijk moet zijn. En vanuit die wereld spreek ik tot u. En toch ben ik niet daarin.

Klinkt het niet onwaarschijnlijk?

Ik leef in het „niets”, mijn vriend, en het „niets” is voor aardsche oogen te zien, noch te voelen, of gij moet tot ons leven behooren.

Mocht gij u daarin kunnen verplaatsen, dan treedt gij het „niets” binnen en eerst dan bezit gij alles. Immers uit dat zijn wij geboren en al het andere leven en dan kunt u de astrale muren van Isis verbreken.

Door uw aandachtig luisteren begrijpt u, dat zij noch het ontstaan van al het leven, noch het einde van ons menschelijk voelen en denken kennen. Alleen de Goden kunnen ons dan ook die wijsheid schenken, doch daarvoor **moeten wij dienen** en met ons vele anderen.

Op Isis dient men niet en daardoor bouwen zij aan de duisternis.

Eeuwen is dat voortgegaan, doch thans breekt het licht door die duisternis heen, maar op andere wijze dan zij zich kunnen indenken. Zij zullen daarom heel veel ontvangen, doch tevens daardoor ten onder gaan. Is ook dat niet vreemd?

Om het gif in honig te veranderen is een kunst, die men u niet

171

moet leeren. Maar om het in het „niets” „alles” te zijn is mijn ervaring en die zult gij u eigen maken. Daarvoor aanvaardt gij het kind in u, doch vergeet ook uw ouderdom niet, want beide zijn één. Wilt gij dat beleven en daarin terugkeeren, dan moet gij u zelf kunnen afleggen. Is dat nu zoo moeilijk?

Tusschen „leven en dood”, mijn vriend, leeft de werkelijkheid, al dat andere is slechts tijdelijk en sterft. Afgunst, hartstocht, leugen en bedrog ontsieren dit gebouw en de reine bezieling ontbreekt, omdat hun harten voor de Goden gesloten blijven. Als

gij de duisternis binnentreedt, dan ben ik bij u en ik zal u helpen denken. Ga nu echter slapen, doch alleen uw stoffelijk lichaam gaat in rust, want gij zelf zult uittreden, om anderen te helpen, die uw hulp noodig hebben. Geef hun het leven terug; uw pad zij verlicht, omdat u dient, „Hem” dient, waaruit wij allen zijn.

Het gevoel, dat in u brandt, wijst u den weg, ook al voert het u naar andere landen. Maar u bent bewust en gereed om alles te ontvangen. Zij, die bewust zijn, zullen overwinnen en de schatten des geestes beleven. Gij treedt met mij den Tempel der waarheid binnen en met u vele anderen. Gij zijt zeer begaafd, mijn vriend, en waard ontwikkeld te worden, doch alleen door mij. Ik groet u, gij zijt weer alleen.”

